

İlk itirafım, bu başlığın güzel bir kitap başlığı olacağını düşünmem olsun. Arkada düşünüyormuş gibi yapan bir adam, gölgesi bir kapıya düşüyor, bir yerde mum ve kitaba benzer bir şeyler...Öyle bir kapak ve içinde kolpa bir kitap.

Hayattan bıktım, evet, dostum, biktirici bir hayat yaşamadım, öyle bir iddiam yok, en güzel hayatı da yaşamadım, ortalarda bir yerlerde, bazen kendimi çok şanslı saydım ve bazen, hayır...Bu bir hikaye mi, yoksa ben gerçekten mi böyle düşünüyorum, onu bile bilmiyorum; bu da ikinci itiraf olsun.

Üçüncü itiraf insanlara artık saygı duymadığım olabilir. Yaşım ilerledikçe ben de yabancılaşıyorum, huysuz bir ihtiyar olacağım şimdiden meydanda; muhtemelen etrafa sevimli gelen garip hallerim, farkında değilim onların, yakınimdakiler taklidimi yaptığında farkediyorum bende bir *acayıplık* olduğunu, bir de insanlar korkuyor, evet, *deliden* korkar gibi korkuyor benden.

Dördüncü itirafım, geçenlerde de söylemiştim, artık okuduklarımı unutmaya başladığım ve *daha kötüsü* bundan rahatsızlık duymadığım. Öğrenirken kendimi bir şey yapıyor sanıyordum, ancak farkettim ki, öğrendiğim şeyler beni aradığımdan daha da uzaklaştırıyor.

Beşinci itirafım, bir hayal denizinde, gerçekte aramda ummanlar varmış gibi hissetmem. Ahir zaman peygamberinin günlük hayatında cennette yaşar gibi halleri olduğunu söylüyorlar, ben de, cennet olmasa bile, olduğum yerlerin hayli dışında, garip insanlarla garip konuşmalar yapıyorum; bazen dudaklarıma bir isim yerleşiyor, bazen bir fikir ellerimden çıkmak için yol yapıyor ve sonunda her işimi bırakıp zihnimi kazmak ve o köstebeği bulmakla uğraşmam gerekiyor. Demin bir şiir yazdım ve sebebi buydu. (Tabii ki okumayacaksınız, şiirlerim, o kadar kötü ki, artık kimseye okutmuyorum.)

Altıncı itirafım, giderek giderek önyargılı bir adam haline geldiğim. Bunu önyargılardan kurtulmak adına yaptım ama baktım insanların umurunda değil ve gerçekten, aramızda engeller var, ne olacak, ha ikimizin kapısı da kapalı, ha sadece seninki, neticede birbirimizi göremeyeceğimize göre, kapıyı açıp beklemenin de bir manası olmadığına karar verdim.

Yedinci itiraf, insanların 100 kelimedenden fazla yazıları okumadıklarını düşünmem. *Manifesto* demeye çalıştığım ama nedense bu ismi baştan beri kasıntı gören kitabı onbin kelimedenden fazla yazmamam lazım, insanların bu zamanda en fazla yüz kelime okuma kapasiteleri var ve bu gelecek on yıl içinde yarıya inebilir

Sekizinci itiraf, çok az insanın umurunda olmam.

Dokuzuncu itiraf, benim umurumda çok az insan olması.

Onuncu itiraf, artık devrimlere heyecanlanmadığımı görmem. İnsanların neden ayaklandığını anlıyorum, *ben bir zamanlar devrimciydim* ama artık, hayır, ne Türkiye’de, ne herhangi bir Ortadoğu ülkesinde, ne de başka bir ülkedeki devrim beni ilgilendiriyor. Oniki yaşında Sovyetlerin yıkılışını gördüm ve heyecanlandım, sonra yirmi yaşında o sene bir şeyler olsun *istedim* ama olmadı, sonra hayat bana devrimlerin çuvalı şöyle bir salladığını ama delip de buğdayı serbest bırakmadığını anlattı.

Onbirinci itiraf, Mısırlılarla ilgili iyi şeyler düşünmüyorum. Bunun yapmaya çalıştıkları devrimle bir ilgisi yok, neticede hepimiz biliyoruz devrimin çok fazla bir şey değiştirmeyeceğini, yapacakları en iyi şey İsrail’le savaşmak olur, onu da ne kadar becerirler bilemiyorum.

Onikinci itiraf, artık İsrail’den nefret etmediğimi farkediyorum. Kurt sürüye dalarsa çobanı suçlamak lazım, kuzu mazlum olabilir ama kurt da vazifesini yapıyor.

Onikinci itirafa ek: Bir zaman Bahreyn denen adacıkta bir Filistinli grupla karşılaşmıştım, Bir takım olaylar neticesi Filistinle alakalı Türkiyede herkes ayakta idi ama –Kudüste bir teknoparktan gelmiş– adamların her halleri *biz artık bu işten bıktık* diyordu ve sonra bir de Datça’da Filistinden kaçmış iki gençle tanışmıştım; İrlanda’ya gitmeye çalışıyorlardı, ve düşününce farkettim ki, nasıl hiçbir insan başkasının gayretiyle *olmuyorsa*, hiçbir millet de başkasının gayretiyle kurtulmaz.

Onüçüncü itiraf umudumu kaybetmem gerekirken kaybetmiyor olmam. Hikayenin gerisini görmeyi –pek heyecanlandırmasa da– istiyorum. Bakalım hayatım nasıl sona erecek.

Ondördüncü itiraf, evet, giderek dindarlaşıyorum sanırım, en azından artık bundan dolayı *suçluluk* hissetmiyorum, modern olamadığım için içimde bir eziklik yok, hayatım boyunca bunu taşıdım, etrafımda her zaman hayatın tadını benden daha iyi çıkaran birileri oldu ama artık onlar *gibi* olmak konusunda bir hevesim yok. Ben monoton bir hayatın fasit faresiyim.

Onbeşinci itiraf, hayatım sıkıcılaştıkça, yazılarımla sayıları artıyor.

Onaltıncı itiraf, para kazanmayı çok zor bir şey sanırdım, değilmiş. Askerdeyken *bana hayırlı bir iş ver* demiş ve iş konusunu *rahmete* bırakmıştım, herhalde daha iyisi olamazdı. Ama hala korkum var, yeterince iyi değilmişim gibi geliyor, yeterince zeki, becerikli, bilmemne...

Onyedinci itiraf, Karamazov Kardeşler’i yeni okuyorum. DailyLit’ten geliyor, onu Instapaper’a gönderiyorum, ve o da telefona yükleniyor ve ben de çargahta, bargahta, dergahta, halgahta okuyorum.

Onsekizinci itiraf, nedense klasikleri Türkçe’de okuyamadım. Zevk alarak okuduğum bütün klasikler İngilizce oldu.

Türkçenin karın ağrısı bir dil olmaya doğru gittiğini görüyorum, bir defada yüz kelimedenden fazla okuyamayan insanların dili.

İtiraflardan sıkıldım. Şimdi herkes bunları gerçek sanacak.